

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
אהל מרים

דרשה מכ"ק האדמו"ר מהאלמין

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 24

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

**מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן**

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פק: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

אָהֵל מְרִים

פְּרֻשַׁת פְּקוּדֵי

הַסֵּפֶד עַל הָאִשָּׁה הַחֲשׂוּבָה הַצְדִּיקַת מֵרַת מְרִים מִיַּנְדִּיל בַּת
הַגַּה"צ רַבִּי זְעֵלִיק הַפֶּהֶן מְפּוֹלִין בְּעִיר טַשְׁעֶנְסְחוּב ע"ה אִשְׁת
לְהַבְחַל"ח הַרַה"צ רַבִּי רְאוּבֵן יַעֲקֹב לַאֲקָאוּוִיטְשׁ שְׁלִיט"א

נֶאֱסָפְנוּ כָּלֵנוּ יַחַד לְהַסְפִּיד אֶת הָאִשָּׁה הַחֲשׂוּבָה הַצְדִּיקַת מֵרַת מְרִים
מִיַּנְדִּיל בַּת הַגַּה"צ רַבִּי זְעֵלִיק הַפֶּהֶן מְפּוֹלִין בְּעִיר טַשְׁעֶנְסְחוּב
ע"ה אִשְׁת לְהַבְחַל"ח הַרַה"צ רַבִּי רְאוּבֵן יַעֲקֹב לַאֲקָאוּוִיטְשׁ שְׁלִיט"א.

- א -

בְּפְרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ נֶאֱמַר: "אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת וְגו' (לח, כא).
אֵיטָא בְּמִדְרַשׁ שֶׁהַמִּשְׁכָּן מְכַפֵּר עַל הָעוֹנוֹת! לְכַאוֹרָה קָשָׁה הִלְשׁוֹן "מִשְׁכָּן
הָעֵדוּת", אֵיזָה עֲדוּת יֵשׁ כָּאֵן?

לְפָרֵשׁ הָעֵנֵן נִקְדִּים דְּבָרֵי חַז"ל בְּמִסְכַּת שֵׁבַת (נח:): אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
פְּזִי א"ר יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוִי מִשׁוּם בַּר קַפְרָא, כָּל הַמּוֹרִיד דְּמַעוֹת עַל
אָדָם כְּשֶׁר הַקַּב"ה סוֹפְרֵן וּמְנִיחֵן בְּבֵית גִּנְזָיו, שְׁנֵאמַר: "נָדִי סִפְרָתָה אֶתָּה
שִׁימָה דְּמַעְתִּי בְּנֶאֱדָךְ הֵלֵא בְּסִפְרָתְךָ" (תהלים נו, ט). [פְּרוּשׁ "אֶת מְקוֹמוֹת
נְדוּדֵי מְנִיַת אֶתָּה ה', שִׁים אֶת דְּמַעְתִּי בְּאוֹצְרֶךָ הֲרִי הֵם סְפוּרִים עִמָּךְ"].

וּבְזוֹהַר הַקְדוּשׁ פְּרֻשַׁת אַחֲרֵי (דף נ"ז): כְּתַב, שְׁכַל מִי שְׁמַצְטַעַר עַל יְסוּרֵי
הַצְדִּיקִים מַעֲבִירִים אֶת חֲטָאֵיהֶם מִן הָעוֹלָם... וְכַל מִי שְׁמַצְטַעַר
עַל אוֹבְדָן שֶׁל הַצְדִּיקִים, אוֹ מוֹרִיד עֲלֵיהֶם דְּמַעוֹת, הַקַּב"ה מְכַרִּיז עֲלָיו
וְאוֹמַר: "וְסָר עוֹנֶךָ וְחֲטָאתְךָ תִּכְפֹּר" (ישעיהו ו, ז), וְלֹא עוֹד אֵלָּא שְׁלֹא יָמוּתוּ
בְּנָיו בְּיָמָיו, וְעֲלָיו כְּתוּב: "יִרְאֶה זֶרַע יֶאֱרִיף יָמִים" (ישעיהו נג, י), עַד כָּאֵן.
וּבְזוֹהַר הַקְדוּשׁ (חֶלֶק ב') פְּרוּשׁ עַל הַפְּסוּק "נָדִי סִפְרָתָה אֶתָּה שִׁימָה דְּמַעְתִּי
בְּנֶאֱדָךְ הֵלֵא בְּסִפְרָתְךָ". אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לְמַדְנֵנוּ כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ וְנִסְגְּרוּ,
וְשַׁעְרֵי דְּמַעוֹת לֹא נִנְעָלוּ, וְאֵין דְּמַעָה אֵלָּא מִתּוֹךְ צַעַר וְעֲצָבוֹן, וְכַל אוֹתָן
הַמְּמַנִּים עַל שְׁעָרִים הֵם, כָּלֵם מְשַׁבְּרִים הֲרִי קָרַח וּמְנַעוּלֵי בְּרוֹזַל וּמְכַנִּיִּסִים
אוֹתָן הַדְּמַעוֹת, וְתַפְלָה זֹו נִכְנָסֶת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וּבְכֵן מְדַרְגָּה הַיְדוּעָה,

יש לה, צער מן העצבון והצרה של איש ההוא, כמו שכתוב: "בכל צרתם לו צר וגו'" (ישעיהו סג, ט). והתפלה היא עם הדמעות של האיש ההוא, אינה חוזרת ריקם, והקב"ה מרחם עליו. אשרי חלקו של האיש שמוריד דמעות לפני הקב"ה בתפלתו.

וקשה:

(א) למה נקטו חז"ל "אדם פשר" ולא כתבו "צדיק".

(ב) למה הקב"ה סופרן ומניחן בבית גנזיו, הלא מי יגנוב אותן משם.

ואפשר לפרש, דנשמרים הדמעות בבית הגנזים כדי שלא יהיה לסטרא אחרא שליטה ושום חלק בהם, וזה סוד וכח הדמעות ששוכרים את כל המנעולים והמחיצות שנגרמים מעונות, והדמעות שוכרות הכל, כמו שאמרו בזה"ק שפאשר אדם חוזר בתשובה ובוכה ורוחץ עם דמעותיו את מצחו, אז גם זוכה למחק את רושם העברה ולא נשאר שום רושם על המצח.

ועוד אפשר לפרש הענין באפן זה, שיש שני סוגי דמעות שמורידים במיתת הצדיק. (א) על העדר הצדיק, האדם הפשר בעצמו. (ב) על סליחת עון וכפרת פשע.

ונקדים בזה דברי המדרש (ויקרא רבה פ"ה) "שה פזורה ישראל וגו'", שישיראל נמשלו לשה. שכשמוליכין לרעות מאות צאן ביחד, אם שה אחד נלקה ברגלו, ואינו יכול ללכת, אז כלם ביחד עומדים ולא הולכים הלאה, כי כואב להן היסורים שיש לשה שאינו יכול לילך.

כמו כן אומר המדרש, ככה הוא כלל ישראל. כשיהודי אחד נעדר רח"ל, הכאב הזה כואב לכל ישראל, מפני שחסר אחד מאבריו. וזהו: "בכל צרתם לו צר". כלשון הזוה"ק: אורייתא קוב"ה וישראל חד הוא ממש.

(ב) שלוב המדרש והזוה"ק אפשר להבין למה בכל צרתם לו צר משום שאורייתא קוב"ה וישראל חד הוא ממש, שהתורה היא ממש שמותיו של הקב"ה, וישראל חקוקים בתורה הקדושה וכמו שאמר הרמח"ל זי"ע, שכל ששים רבוא נשמות ישראל הם כלולים בזוהר הקדוש, ממילא אם חסר לאדם ח"ו אבר אחד, בודאי כואב לו.

ובזה אפשר להבין, למה הקב"ה מונה הדמעות, מפני שבכל צרתם לו צר, ואורייתא קוב"ה וישראל חד הוא, ועוד שהוא גם בוכה על הצער של הקב"ה, על כן סופרן ומניחן בבית גנזיו.

הסוג השני של הדמעות שאנו מורידים על מיתת הצדיק הוא לסליחת עון ולכפרת פשע, כי זהו שאנו מספידים את הצדיק, הוא מכפר כיום הכפורים.

אולם ביום הכפורים קיימא לן כרבי יהודה (ולא כרבי) שיום הכפורים אינו מכפר רק עם תשובה, אבל אם לא עשו תשובה אין יום הכפורים מכפר, ואם כן גם יום מיתת הצדיק הוא כן. אמת הוא שההספד מכפר, אבל אינו מכפר בלא תשובה. ואף אם ירבו לבכות, אינו מכפר אלא אם כן מורידים דמעות חרטה על עון ופשע, ואם לא מתחרטים על העבר וקבלה על העתיד אין יום הכפורים מכפר.

- ב -

אמרו ז"ל (ברכות ג): אין אומרים בפני המת אלא דבריו של מת. הכונה בזה, שרואים מה המת היה חפץ, ולא יזהר דבר השתדל בחייו, את זה אומרים בפני המת, כי אז יעשו הדברים הללו רושם גדול על המקשיבים. בידעם כי זה האיש אשר בקרוב יפרד מהם לנצח, הקדיש כחותיו לדבר זה, ממילא ישתדלו יותר לקיים.

איתא במדרש: הקב"ה כותב ודיו שנשאר בקלמוסו, הוא מקנח בראש הצדיקים בשעה שמגיע להפטר מן העולם, וכמו שאמרו חז"ל אצל משה רבנו, שקרן אור פניו משארית הדיו שנשאר מאות א' של ויקרא, שכתב א' זעירא.

ונראה כי הכונה בזה: כל מה שנעשה בעיר לתקון העיר הוא דבר יקר מאד, וזה נכתב בפנקסו של הקב"ה כל יום. כמו שכתוב "וכל מעשיך בספר נכתבים". אולם דבר שחסר עוד לתקן בעיר זהו הדיו שנשאר בקלמוס של הקב"ה כביכול, שטרם כתב זאת בפנקסו, והדיו הזה מקנח בראש הצדיקים, בשעה שמגיע זמנם להפטר מן העולם. הכונה בזה שנותן להצדיק הרעיון שיש להשתדל שיגמר הענין הזה. וכדאיתא במדרש: מסרת תהיה בידך כל העושה מצוה סמוך למיתתו דומה שלא היתה מדת הצדיקים חסרה כי אם אותה מצוה והשלימה.

האשה הצדיקת הזאת מרת מרים מינדיל בת לכהן הצדיק הרב רבי זעליג הכהן זצ"ל היתה משארית הפליטה, ואפילו אחר כל היסורים שעברה בנתה בית חדש המיוחד בבארא פארק וכל הבית היה בית של צדקה וחסד שלא רואים דגמטה בעולם, ולא לחנם זכתה שכל הברכות

שְׁלֵה הַתְּקִימוֹ, וְיִנְסַפֵּר רַק כַּמָּה דְגֻמָּאוֹת קִטְנוֹת, הִיא הֵיְתָה עֶקְרַת הַבֵּית שְׂדָאָגָה כַּמַּעַט לְבַד לְהִילָדִים שְׁלֵה וּלְחֻזְקָא אֶת בַּעֲלָהּ לְהַבְחִיל"ח הַחֲסִיד הַצְּדִיק רַבִּי רְאוּבֵן יַעֲקֹב הַכֹּהֵן שְׁלִיט"א בַּעֲבוּדָתוֹ הַקְּדוּשָׁה וְהוּא פָּהֵן לְאֶל-עֲלִיּוֹן, שְׁבֻכָל יוֹם קָם בַּשַּׁעָה 3 בְּבִקְרָ וְגוֹמֵר 3 פְּעָמִים כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים, וּמִתְפַּלֵּל עַל כָּל הַחוּלִים, כִּי הוּא עוֹבֵד בַּיּוֹם בְּבִקְרָ חוּלִים לְעֻזּוֹר לְכָל חוּלָה בְּעִיר, וְעֻזּוֹר לְכָל נֶצְרֵךְ בֵּין מֵהָעִיר בְּאַרְא פְּאַרְק אוֹ עֲנִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְחוּץ מִמָּה שְׁנוֹתָן לָהֶם כֶּסֶף, שׁוֹלַח לָהֶם מִצּוֹת וְכָל מִינֵי מַאֲכָלִים וְעוֹד, וְאַפִּילוּ בַּשָּׁנִים הָאַחֲרוֹנוֹת שְׁסֻבָּה כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה מֵהַמְּחִלָּה הַיְדוּעָה, נִשְׂאָרָה לְבַד בַּבֵּית, וְאַמְרָה לְבַעֲלָהּ, אֶתְּהָ תִלְךְ לְעַבּוּדָה שְׁלֵךְ לְעֻזּוֹר לְחוּלֵי יִשְׂרָאֵל, וְהַקְּבִי"ה יַעֲזוֹר לִי, וְכֶךָ סֻבָּה, עַד שְׁבִיּוֹם פּוֹרִים הַזֶּה בְּלִילָה הֵיְתָה בַּבֵּית הַחוּלִים, וְשָׁמַעְתִּי מִדּוֹרְתִי שֶׁתַּחֲיָה, שֶׁהֵיְתָה שָׁם בַּעַת יְצִיאַת נִשְׁמָה, שֶׁקָּרָאוּ לָהּ אֶת הַמְּגִלָּה וְהֵיְתָה בַּחַיִּים חַיּוּתָהּ, וּבְגִמְרָ קְרִיאַת הַמְּגִלָּה יִצְאָה נִשְׁמָתָה לְגַזְזֵי מְרוּמִים. וְכִמוֹ שֶׁהוֹזְפָּרְנוּ לְעֵיל הַמְּדַרְשׁ: מְסֻרַת תַּחֲיָה בִּידֵךְ כָּל הָעוֹשָׂה מִצְוָה סְמוּךְ לְמִיתָתוֹ דּוֹמָה שְׁלֵא הֵיְתָה מִדַּת הַצְּדִיקִים חֲסָרָה כִּי אִם אוֹתָהּ מִצְוָה וְהַשְּׁלִימָה.

וְחֻשְׁבֵּתִי לְפָרֵשׁ אֵלֶּה פְּקוּדֵי הַמִּשְׁכָּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת "אֵלֶּה" בְּגִימְטְרִיָּה עִם הַכוּלָל 36, וְנִקְדָּים הַרְמֵז בְּתַבַּת וְכִי יְמוּךְ אֶחָיִךְ, וְכִי בְּגִימְטְרִיָּה ל"ו. וְהַרְמֵז בְּזוֹה י"ל, עַל פִּי מַה שְׁכָּתוּב בַּסֵּפֶה"ק הַיִּשְׁרָ וְהַטּוֹב לְהַרְהֵ"ק בַּעֲלֵ אֶךְ פְּרִי תְבוּאָה מְלִיִּסְקָא זי"ע, שְׂאָמֵר בְּהַסֵּפֵד עַל אִישׁ חָשׁוּב אֶחָד שְׁכָּתַב שָׁם עָלָיו וז"ל: שֶׁהָיָה אוֹהֵב תּוֹרָה וְלוֹמֵד בַּעַת שֶׁהָיָה פְּנוּי, וּבַעֲלֵ הַכְּנֶסֶת אוֹרְחִים בֵּיתוֹ הָיָה פְּתוּחַ לְרוּחָהּ וּבְפִרְטָ לְעוֹבְרִים וְשָׁבִים, וְשָׁמַעְתִּי מִצְּדִיק אֶחָד שְׂאָמֵר עַל הַפְּסוּק (בַּמְדָּבָר ל"ג, א') "אֵלֶּה מְסַעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", דִּהְיִנּוּ אוֹתָן שְׁעוֹזְרֵין לְהוֹלִכֵי דְרָכִים לְנִסְעֵ מִמְּקוֹם לְמִקְוִם¹⁰ הֵם בְּכַחֲשֵׁינָהּ

הַמְּקוֹם, אֲבָל וּדְרָכוֹ יַחְפֵּן, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ רוּצָה לְתַקֵּן הָאָדָם שָׁם, לְהַעֲלוֹת נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁבַּמְּקוֹם זֶה. וְזוֹהוּ וּדְרָכוֹ יַחְפֵּן, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ חֲפֵץ דְּרָכוֹ, וְלֹא מְבוֹקֵשׁ שֵׁשׁ לְאָדָם שָׁם, וְכַשְׁמַעֲלָה הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, אִזּוֹ נַעֲשֶׂה יַחֲדוֹ בֵּין שְׁנֵי שְׁמוֹת הַיּוֹ"ה וְאֲדַנִּי"ו כו' (כַּמְבוּאָר כֹּל זֶה בַּסֵּפֶר מְאוּר עֵינַיִם פְּרֻשַׁת וִיקָהֵל).

וְכֵן אֵינִי בַּסֵּפֶר צִפְנַת פְּעֻנָה לְבַעַל הַתּוֹלָדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף בְּשֵׁם הַבַּעֲשִׁ"ט, וְזוֹת"ד: כִּי מְבוּאָר

א. וְיָדוּעַ מַסֵּפָה"ק דְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל צְרִיךְ לְעַבּוֹר פְּרֻשָׁה זוֹ שֶׁל מ"ב מַסְעוֹת בַּמִּשְׁכָּן יְמֵי חַיָּיו, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד לְפָנֶיךָ דְּרָגָה דִּילִיָּה, וְעֵינֵי בַּסֵּפֶה"ק דָּגַל מַחֲנֵה אֲפָרַיִם פְּרֻשַׁת מַסְעֵי מַזָּה.

וְכִידוּעַ מֵהַבַּעֲשִׁ"ט זי"ע עה"פ (תְּהִלִּים ל"ז) מַה' מַצְעָדִי גַבֵּר כּוֹנֵנוּ וּדְרָכוֹ יַחְפֵּן, הוּא כֹּפֵל "מַצְעָדִי" וְ"דְרָכוֹ", וְאִמֹר הַבַּעֲשִׁ"ט ז"ל כִּי מַה' מַצְעָדִי גַבֵּר כּוֹנֵנוּ, כִּי מַה שְׁמוּלִיךְ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ אֶת הָאָדָם לְאִיזוֹהַ מְקוֹם עַל יְדֵי מְבוֹקֵשׁ שֵׁשׁ לְאָדָם לֹא

הל"ו צדיקים, דהינו אל"ה מסעי בני ישראל, אל"ה בגימטריא ל"ו, עיי"ש.

לטלטל את עצמו למקומות כדי לתקן בכל מקום שבה לשם.

וזהו ואלה מסעיהם למוצאיהם, שנסיעת הצדיקים היא לא כסדר שבתחילת הפסוק, שתחילה ה' מוצאיהם, הוצאות על מותרות, שלכן שלח אותם השי"ת בגלות, למסעיהם, כדי לתקן את העון, כי אם אצל צדיקים הסדר הוא תחילה מסעיהם, שנסיעת הצדיקים היא בעיקר ולתחילה מפני כי "מה" מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפין", שיבוא לאותו המקום כדי לברר שם את הניצוצות ולקרר את לבם של ישראל לאביהם שבשמים, ורק כתוצאה מזה ובתור דבר צדדי בא להם שם ענין למוצאיהם, שיהודים נותנים להם על ההוצאות שלהם. וכידוע פתגם כ"ק אדמו"ר מוהר"ר יוסף יצחק מליובאוויטש זצ"ל, שסיבת בואו של שד"ר (שלוחא דרחמנא) באיזה מקום הוא לזרוע רוחניות (להפיץ התורה ומצוותי) ולקצור גשמיות, וידוע בזה תורת בעל התניא, שהקב"ה נותן ליהודי גשמיות והוא עושה מזה רוחניות.

ב. ועיין שם בהערת המו"ל שהביא וז"ל: שמעתי מפ"ק של מוזזלה"ה כמה פעמים מעשה פלא, כי בהיותו נער קטן למד במדינת פולין בעיר דעמביץ יצ"ו אצל הרב הג' ר' אברהם ז"ל (הרבה בשבחיו מאוד שהי' לומד עם נערי בני ישראל בלי קבלת שכר, והי' בקי בכל חלקי שו"ע (כמעט) מס"ק לס"ק בע"פ ולא אכל רק פ"א ביום אכילת ארעי, והי' קוראו רבי בלשון הזה דער רבי ר' אברהם ז"ל). פעם אחת באו לעיר הנ"ל הני תרי צנתרי דדהבי הרב הצדיק בעל אור לשמים ז"ל, והרב הצדיק מו"ה נפתלי ז"ל מראפשיץ ז"ע. והנה להיות כי רבו הי' אוהבו מאוד א"ל הירשלי אחוז בכנף בגדי ותבוא עמי לקבל פני צדיקים האלו. והיה כבואם לפני הפתח, והנה הה"צ מו"ה נפתלי ז"ל עומד על הפתח, וידו הטהורה פרושה למעלה על הפתח, כמכניס הבאים, והרה"צ בעל אור

בכתבי האריז"ל שע"י חטא אדם הראשון נפלו כל הניצוצות של הנשמות קדושות בתוך הקליפות ונתערב טוב ברע, וצריך לבררן ע"י התורה והעבודה והמצוות של בני אדם. ולכן הוצרך גלות ישראל בכל שבעים אומות שנפלו שם הניצוצות, וצריך כל אחד מישראל לגלות שם במקום שיש הניצוצות משרש נשמתו להוציאן ולבררן. וזהו ענין נסיעת האדם ממקום זה למקום אחר עבור פרנסתו וכיוצא, משום שיש שם ניצוצות שלו וצריך להוציאן משם ולבררן.

וכן מובא בספר פתגמין קדישין (בשם הרה"ק מברדיטשוב), וזת"ד: הבעש"ט ז"ע אמר, שבהיות אדם פעם אחד באיזה מקום, אזי מוכרח להיות שם באותו מקום פעם שני, ובאם אינו נותן בעצמו אל לבו להיות שם פעם ב', אזי השם יתברך מגלגל הדבר באופן שמוכרח להיות שם פעם שנית. כי כל נסיעות והליכות האדם לאיזה מקומות, הכל לא במקרה הוא חלילה, רק מאת ה' היתה זאת ובהשגחה פרטיית, שיש לו לאדם זה שום חלק לתקן שם במקום הזה, הן בתורה ותפילה, הן באכילה ושת"י ושינה לשם שמים, והן בשאר עבודות לשם שמים, להוציא משם הניצוצות הקדושות להעלותן לשורש אחדותן, ואזי השם יתברך ברחמיו וחסדיו המרובים מביא את האדם אל המקום זה. ועל כן חייב האדם לראות את עצמו בהיותו בא אל איזה מקום וליתן אל לבו, מה זה ועל מה זה הביא אותו השי"ת לכאן, ויראה ויבין בעיני שכלו מה שצריך לתקן שם. אמנם לאו כל אדם זוכה לעשות תיקונו בשלימות בפעם אחת, ולכן חייב הוא ומוכרח להיות שם עוד פעם שנית וכו'.

ובספר אור החכמה (פ' וירא) כתב בשם הבעש"ט, וזת"ד, שהאדם צריך לעשות הכל כדי שיהי' שלם, ולפעמים אינו צריך להשלים את עצמו אלא במקומו, בעירו בלבד, ואינו צריך לנסוע למקומות אחרים, ויש מי שצריך

וכמו כן אפשר לפרש "אל"ה פקודי המשפן משפן העדות", אל"ה הל"ו צדיקים "פקודי" מלשון חסרון נכמו שכתוב: "ולא נפקד ממנו איש", שמחסר מזמנו וממונו לעזור לאחינו בני ישראל ובפרט לענני ארץ ישראל, "משפן העדות" המשפן עדות עליהם שהם מהל"ו צדיקים בדור. ועוד אפשר לפרש, משפן שהן ממשכנים על העדות, שממשכנים עצמם על קיום התורה הנקראת עדות, כמו שנאמר: "לחת העדת".

ונסביר את זה על קצה המזלג: שאמר המקבל האלקי רבי יצחק אלפיה זי"ע: מקבלנו שתענית הדבור כפי שנוהגים בכל ישוב וישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שנה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו באמירת התהלים שלשה ימים ג' פעמים יוצא 195.000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות.

ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקבל רבי ישראל נג'ארה זי"ע (צפת ה' ש"י 1550 – עזה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "יה רבון עלם ועלמיא" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יחיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבורתך בחושבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאלו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבורתך בחושבניא" – שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה – עד כדי ששנה כמו "לו יחיה גבר שנין אלפין", [ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, – שפידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להשי"ת וכחום היום הפשיט מעט שרווליו – ושלח לו רבנו האר"י שישוב ללבש בגדים העליונים – כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תקן הענין ושב לקדמותו].

וזכות הרב הצדיק שהולך בדרך זו הרבה שנים שגומר שלש פעמים תהלים בכל יום ויום, וכל זה בודאי בזכות אשתו הצדקנית ע"ה.

כתוב בספרים הקדושים שהקדוש ברוך הוא מקים גם המצוה של ד' מינים, ובוחר לו אתרוג הדור, רבותי, אתרוג יקר והדור כזה אי

אפשר למצוא בכל העולם, יש הרבה בעלי צדקה וחסד, יש הרבה ארגונים, אבל לפני כל המצוות האלו גומרים 3 פעמים תהלים בכל יום, על צדיקים כאלו העולם עומד, והנפטרת הזאת עזרה לבעלה במסירות נפש כזה, שעל אף שסבלה בשנים האחרונות יסורי איוב, ועודדה את בעלה להמשיך בדרכו הקדושה, רבותי! הקדוש ברוך הוא ברוך לו אתרוג יקר ומהדר כזה!!!

אמרנו לעיל אין אומרים בפני המת אלא דבריו של מת. איתא במדרש שהקב"ה כותב ודיו שנשאר מקנח בראש הצדיקים. כדאי להזכיר, כי בבית דין של מעלה מחשבים לאדם מחשבה טובה על מעשה טוב שחשב לעשות. וזהו מה שהקב"ה כותב בדיו, שנשאר, שלא השלים עוד המצוה הזאת וחשב לעשות מצוה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה.

לכן מורי ורבותי, עלינו לעשות רצונה בזה, לעסק בצדקה וחסד ובפרט לעניי ארץ ישראל, ודרוש לעשות התקון הזה.

ואמרו חכמינו ז"ל בירושלמי (ברכות פ"א) רצונו של אדם זהו כבודו. ועתה שהתאספנו לחלק לה כבוד האחרון, עליכם לעשות רצונה.

אנחנו מבקשים מהנפטרת הצדיקת אשת חיל עטרת בעלה, שתהיה מליצה טובה בעד בעלה החשוב שהיתה מסורה אליו לשמש אותו באמונה בכל נפשה. ועל ידי עזרתה זכה לעשות כל הפעולות הטובות. ומליץ טוב עבורו ובעד משפחתו ובעד כלל עירנו שהיתה פועלת למענם בהיותה בחיים חיותה.

היות ודוד המלך בודאי בא לקראתה לקבל פניה, שתבקש על בעלה הצדיק ולילדיה ולכל המשפחה לאריכת ימים ושנים טובים בכריאות, ולבקש ולהתחנן מאת המלך שיבוא במהרה לגאלנו גאלת עולמים במהרה בימינו אמן.

